

אָסוּר לְקַרֵּא בְּשִׁעַת הַתְּפִלָּה. נֶא לְשׁוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פְּרֻשֶׁת עֵינֵי חַמַּד

יִצְחָק אֶלְעֶזֶר ע"ה בֵּית פִּכְסַנְת שְׁכוּנַת עֵינֵי חַמַּד - אֲבִירַת צִיּוֹן

הַצְּלַחַת וּרְפוּאַת כָּל חוּלֵי ע"י וּבְכַלְלֵם צִיּוֹן בֶּן צ'חלה ורחל ברכה בת פדילה דליה וב"ב

פְּרֻשֶׁת תּוֹלְדוֹת - מְכִירַת הַבְּכֹרָה

"וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֶל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עַיִף אָנֹכִי... וַיַּבֵּז עֲשׂוּ אֶת הַבְּכֹרָה" (בראשית כה, ל-לד)

אף על פי שהיה אנוס לאכול באותה שעה, מכל מקום דעתו הייתה נתונה למילוי תאוותו, וכתשוקתו לזין כך תשוקתו לנזיד העדשים - כל כולה לשם תאוה. ומאחר שעשו לא ביקש רק להחיות את עצמו, כי אם גם למלאות תאוותו, ולכך פתח בדברי פיוס וריצוי ואמר: "הלעיטני נא" כדי שיתן לו יעקב יותר מכדי צורכו וישביע את תאוותו יותר מן הנצרך לו. על כן, אף שהיה אז עשו במצב של פיקוח נפש, ואילו ביקש רק להשיב את נפשו, ודאי שהיה ממלא יעקב את משאלתו ללא כל תמורה, אולם מאחר שראה יעקב, שכונתו הייתה למילוי התאוה, רשאי היה לדרוש תמורת ריבוי את הבכורה, והייתה המכירה הגונה וראויה.

בכך יבואר דברי התרגום יונתן (שם כט) שעייפותו של עשו הייתה מחמת חמש עבירות שעבר באותו היום שאחת מהם הייתה ביזוי הבכורה שכתב: "ואתא עשו מן ברא והוא משלהי, ארום חמש עברין עבר בההוא יומא... ובה ית בכירותא". והדברים נראים תמוהים לכאורה, שכן עשו לא ביזה את הבכורה אלא בשעת המכירה? אולם לפי המתבאר ביזיון הבכורה לא היה רק בעצם המכירה תמורת נזיד העדשים, כי אם גם במה שהלך עשו אחר תאוות ליבו - תאוות האכילה והשתייה והעדיף אותן על פני מעלת הבכורה. שכן המעשים השפלים, שבא על נערה מאורסה והרג את הנפש מנוגדים בתכלית למעלת הבכור, שהבכור נועד לעמוד לפני ה' ולשרתו, ואילו מעשים אלו מרחיקים את האדם מבוראו.

הנהגתו של יעקב במכירת הבכורה צריכה ביאור, שהרי עשו היה במצב של טרדת הנפש ובלבול הדעת בבואו מן השדה והוא עייף ויגע עד מוות. כך בפסוק: "הִנֵּה אֲנֹכִי הוֹלֵךְ לָמוֹת וְלָמָּה זֶה לִי בְכֹרָה" (בראשית כה, לב) - שהיה עשו רעב וצמא עד כדי פיקוח נפש והיה מוכרח לאכול כדי להשיב את נפשו, וכל כך תש כוחו, עד שלא יכול היה להכניס את האוכל אל פיו - ועל כן ביקש מיעקב: "הלעיטני נא" (בראשית כה, לו). אם כן, מדוע לא תיחשב מכירת הבכורה על ידי עשו כמכירה באנוס, שהרי היה מוכרח לתת אותה עבור המאכלים שקיבל?

האם אין במכירה זו סרך של "חמס" שנותן מחברו בכוח דבר, שאינו שלו בזרוע, אף שנותן את תמורתו? ושמה, אף איסור "לא תקח מד" יש כאן, שכופה את זולתו למכור לו דבר, שלא ברצונו? אף שעל פי גדרי ההלכה מכירה בעל כורחו, אכן חלה (שו"ע ח"מ סימן רה ס"א) מכל מקום, אין זה הולם את מעלתו של יעקב אבינו, איש תם שמידתו אמת.

ביאור הדברים, נראה לומר לפי דברי ספר מדרש הגדול (שם ל): "הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה" מלבד העדשים האדומות היה שם גם יין אדום, וביקש עשו שיתן לו משניהם. ובכך התגלתה כוונתו האמיתית של עשו, שכן אילו ביקש להשיב את נפשו, למה הוצרך לזין אדום? וכי אין די בנזיד עדשים כדי להוציא את עצמו מכלל סכנה? אלא על כורחך, שגם באותה שעה שעמד בשערי מוות בערה בו תאוותו הבהמית ובאה תאוה זו ולימדה על הכלל כולו, שכל רצונו הוא למלאות תאוותו במאכל ובמשתה.

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ משה ניסן בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה שמעון בן זלפה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש אורי דניאל בן איריס נועם בן איריס יוסף ליאור בן אפרת דליה רון בן איריס עידן בן רבקה עמית בן רבקה עובדיה בן נעימה אליהו ארז מזרחי וב"ב ישי בן ז'ילה גילה שגית בת רותי שמואל אימן בן אסתר זרי נטלי בת יונית אורן אברהם בן אסתר

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רותי בת סימי אילן בן ג'ולייט יוסף בן רוחמה חגית בת ז'ילה גילה תמר בת דליה סימן בת אסתר אבישי בן יפה רינה בת רחל רחמן משה בן אסתר נחמה בת נאווה

זרע קודש בר קיימא

נועה בת ברכה סיון בת אסתר אילנה בת רוחמה שלי בת איילה

רפואה שלמה

הראשל"צ הר"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעימה אורן בן אסתר אירוס שרה בת פנטוש שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה ז'ילה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אור בן סיגלית יוספוב ברכה בת ענה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מזל אקבאל בת נושפארין חנה בת הדסה יפה בת שפיה יפה בת שרה - הצלחה תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גוהר רחל בת זוהרה יוסף שלום בן נרגז שרה בת דולת נחום בן כירה אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם שרה בת אביבה כל עם ישראל

כ"ט חשוון תשע"ב 26/11/2011

פרשת תולדות

הפטרה: "מחר חודש" - שמואל א' פרק כ'

ש. קריץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:00	17:15	17:45
ת. אביב	16:14	17:16	17:53
חיפה	16:04	17:14	17:52
ב. שבע	16:18	17:18	17:45

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחס
רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לרפואה שלמה
לאיידה חיה בת אסתר ולשמעון בן שמחה

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות
איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

שואל ומשיב בהלכה – שבת

האם מותר לקבוע סעודה באכילה ושתייה סמוך לכניסת השבת?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

אסור לקבוע סעודה ומשתה בערב שבת מפני כבוד השבת, כדי שיכנס לשבת כשהוא מתאוה לאכול. והיינו שראוי להימנע מלאכול פת כדי שביעה כרגילותו בחול, אבל לאכול מעט להשקיט רעבונו- מותר, דאינו בכלל סעודה. וכן אסור לו לאדם להתמלא מאכילה, אף כשאינו אוכל פת ובפרט בימות החורף הקצרים. אולם בסעודת מצווה כגון: ברית מילה או פדיון הבן- מותר לשבת ולסעוד.

אדם המתארח בבית מלון או בית-הבראה וכדומה ונותנים שם סעודה ביום שישי, יותר ממה שהאדם רגיל לאכול בביתו, אסור לו לאכול סעודה כזאת בערב שבת. חולה המאושפז בבית החולים - אם נותנים שם ארוחת ערב לחולים לפני כניסת השבת, אם יש באפשרותו ואינו רעב לדחות את האכילה עד לאחר שמיעת הקידוש, תבוא עליו ברכה.

אין יאוש בעולם כָּלֵל

להלן סיפור מופלא מפי הגאון רבי ישראל מאיר דרוק שליט"א שסיפר על אביו, הגאון רבי מרדכי דרוק זצ"ל. ויש בו כדי ללמדנו עד כמה עלינו להתמיד בתפילה ולדעת כי אין יאוש בעולם כלל. ומעשה שהיה- כך היה: "יהודי שומר תורה ומצוות, התייצב יום אחד לפני ה'מגיד מישרים' הנודע, הגאון רבי מרדכי דרוק זצ"ל, ובישר לו בהתרגשות ובשמחה על הולדת בנו הבכור במזל טוב. הוא הוסיף ואמר לו, שהוא מבקש לכבדו בסנדקאות... רבי מרדכי שלא הכיר כלל את האיש, הביע כמובן את תמיהתו, איזו שייכות יש לו לשמחה זו, ובמה זכה להתכבד להיות אצלו סנדק. אך יחד עם זאת הודיע לו נחרצות, כי מנהגו הוא, שאינו לוקח סנדקאות אף לא אצל בני משפחתו".

"אולם אותו יהודי התעקש והמשיך לבקש ולהפציר מאד. הוא טען שהרב דרוק 'חייב' להיות סנדק אצלו. לפליאתו הרבה של הגאון החל האיש לספר את סיפורו המופלא: 'בני בכורי זה, נולד לי במזל טוב, לאחר יותר מעשרים שנה מנישואי! כל השנים שעברו לא זכיתי לזרע של קיימא. אי אפשר לתאר ולשער כמה תפילות, תחינות ודמעות שפכתי לבורא עולם, וכמה השתדלויות וסגולות ניסיתי ולא נענית. לרבנים רבים ניגשתי, לרופאים בעלי שם פקדתי את מקומם. בלית ברירה, כשלא מצאתי כל קרן של תקווה ולא ראיתי כל סיכוי לבנים וקלו כל הקיצין, נתייאשתי והשלמתי עם מצבי הנורא".

"והנה יום אחד, בשעת צהרים, נזדמנתי במקרה לסביבת בית הכנסת 'זכרון משה', ונכנסתי לאחד ה'שטיבלאך', אשר בו נמסר באותה שעה שיעור, ונתברר לי שהוא של הרב מרדכי דרוק. בדיוק אז דיבר הרב על מעלת התפילה, והביא את דברי חז"ל על משה רבנו שהרבה להתפלל עוד ועוד תפילות שיורשה להיכנס לארץ המובטחת, עד שהגיע למספר תפילות כמניין 'ואתחנן'. ואז אמר לו הקב"ה. 'אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה'.

"והוכיח מזה הרב, עד היכן מגעת כוחה של הפצרה בתפילה, שאחרי כל כך הרבה תפילות לא התייאש משה כלל ועיקר, והייתה חסרה לו רק עוד תפילה שבה הייתה נענית בקשתו להיכנס לארץ ישראל, עד שהוצרך השי"ת בכבודו ובעצמו להזהירו "אל תוסף דבר אלי עוד..."

"דברים נוקבים אלו ששמעתי, חלחלו בקרבי, ועוררו אותי לעשות מעשה. נכנסתי מיד לבית הכנסת ופתחתי את ארון הקודש, והחילתי לשפוך שוב - כימים ימימה - את צקון לבי לפני הבורא יתברך שמו לעד. התפללתי ובכיתי שוב בדמעות שלישי ואמרתי: 'ריבונו של עולם, שמעתי עכשיו מהרב שאין להתייאש מלהרבות בתפילה, ושאפשר שאחרי ריבוי התפילות תבוא הישועה מתפילה אחת נוספת, כמו שמצינו אצל משה רבנו. אם כן, גם אני אחרי כל התפילות שהתפללתי לפניך, אני מוסיף עוד לשפוך שיחי לפניך, אנא ה' שמע תפילתי, הושיעני, ופקוד אותי בזרע של קיימא...'. וכך המשכתי להתפלל ולבכות עוד זמן-מה". "והנה עתה" - סיים האבא הנרגש את סיפורו - "הרי עיניכם הרואות כי השי"ת אכן נענה ושמע לתפילתי ופקד אותי בבן זכר. על כן מוכרח הרב להיות סנדק... כי רק בזכותו נתעוררתי להתפלל את אותה תפילה גורלית, שבה זכיתי להיפקד..."

**"כָּל הַדְּאָאוֹת אֲסוּרוֹת, חוץ מִהַדְּאָאָה אֲשֶׁר הָיָה דְּאֵי אֵלֶּיךָ
מֵהַ יְצִיָּה אֶת הַדְּאָאָה? סוֹפֵי תְּבוּת אֲשֶׁר הָיָה דְּאֵי אֵלֶּיךָ הֵיאָה הֵיאָה
תְּפִלָּה - כָּלֵל מִכַּח הַתְּפִלָּה אֲשֶׁר הָיָה דְּאֵי אֵלֶּיךָ"**

מְנוּיִים

לקבלת העלון חנם ב- email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הַקְּדֵשֶׁת הָעֵלוֹן

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חֲזָרָה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לְשִׂאוֹת בְּהִלְכָה

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

רבי צבי הירש הכהן מרימנוב זצ"ל - נולד בדומברובה (ליד טארנוב) בשנת ה'תקל"ח (1777). התייתם בגיל 10 וגדל אצל בן דודו ר' דוד מטארנא. דודו, אשר לא היה בעל אמצעים, ביקש את טובתו של הנער ושלח את ר' צבי ללמוד את אומנות החייטות. בגיל 15 החליט ר' צבי, כי אינו ממלא את ייעודו והלך לשמש את ר' מנחם מנדל מרימנוב.

בעל ייסורים. למרות שרוב ילדיו נפטרו בחייו (**שישה עשר ילדים מתוך שמונה עשרה!!!**) - קיבל דין שמים באהבה והיה מזמר ורוקד לפניו יתברך. נודע כפועל ישועות בקרב הארץ ורבים חיפשו את קירבתו. דבקותו והתלהבותו בתפילה הייתה מופלאה. את כל כספי הפדיונות שלקח חילק לעניים. נפטר ב-א' ר"ח כסליו ה'תר"ז (1846). חי כ- 69 שנים.

אביו: ר' יהודה לייב כ"ץ. **מרבותיו:** ר' נפתלי מרופשיץ, ר' מנחם מנדל מרימנוב. **נשותיו:** בתו של ר' חיים גרייצר (זווג ראשון), בתו של ר' אלחנן מבילגוריי (זווג שני), בתו של ר' דליו ליב מדוקלא (זווג שלישי).

מספריו: רוב תורותיו נכתבו ע"י תלמידיו **מבשר טוב** - שני חלקים: תולדות הרב וחייו, **בארת מים** - טעמי המצוות. **ילדיו:** לרב נולדו 18 בנים ובנות ומתוכם 16 נפטרו בחייו, למעט: בנו, ר' יוסף הכהן זי"ע שמאוחר יותר מילא את מקום אביו ובת אחת.

עבודת הצדקה של הצדיק הקדוש, רבי צבי הירש הכהן מרימנוב, מן המפורסמות הייתה. פטרונם של עניים וקשי יום היה, משענתם של אלמנות ויתומים, וישועות רבות ומופלאות היה מבטיח ומקיים, בתמורה לסכום הפדיון, בהם היה נוקב, למען מטרת צדקה וחסד. באחד ממסעותיו, הגיע לעיר סאניק. בעת ההיא, לקה אחד מנכבדי העיר, יהודי עשיר ונשוא-פנים, במחלה קשה ואנושה, בלבו ובריאותיו. גדולי הרופאים הזזו אל מיטתו מקצות הארץ, אך מיום ליום הלכה החלטתם והתחזקה, כי אין רפואה למחלה ואפסה כל תקווה.

ביום בו הודיעו הרופאים בייאוש מוחלט כי סיימו את מלאכתם ועזבו את העיר, עמד גם הרב לעזוב את סאניק בדרכו ללינסק. הואיל וראו בני משפחת העשיר החולה כי אין תקווה מהרופאים, מיהרו אל מעון הצדיק בטרם עזב את העיר, וחילו את פניו בבכי ובתחנונים כי יואיל לבוא לבקר את החולה בביתו ושם יתפלל למראשותיו לרפואתו - אולי יתעשת הקב"ה לתפילתו. השיב להם הרבי: **"אם תבטיחו לי בתמורה לכך, שנים-עשר אדומי-זהב, אמלא את בקשתכם!"**

היה זה סכום גדול באופן מיוחד, אך בני המשפחה נענו והבטיחו לתת כאשר הושת עליהם, רק שאביהם יחזור לאיתנו הראשון. הרב סר אל בית האיש. כבואו, ניסה הצדיק לשוחח עם החולה, אך הלה שכב באפיסת כוחות, כאבן שאין לה הופכין, מבלי יכולת אף להניע את שפתיו. למראה עיניים ניכר היה, כי החולה מצוי ברגעיו האחרונים, וכי שעתו קרבה והולכת. הואיל וראה הרבי את המצב לאשורו, הורה מיד להוציא כל איש מעליו, ורק הוא ומשמשו נותרו לבדם ליד מיטת החולה.

הרבי נטל כסא, התיישב למראשותיו של החולה, הורה למשמשו להגיש לו את מקטרתו ולהעלות בה אש, ותוך שהוא עוצם את עיניו ושוקע בדביקות עצומה. **עשן סמיך מילא את החדר והיתמר אל עבר התקרה ושב וירד לרצפה**. אט-אט לא ניתן היה לראות מאומה מהנעשה בחדר, אך הרבי אינו חדל מעישונו. לאחר שהפך כל הטבק שבמקטרת לאפר ואישו כבתה, הורה למשמשו לשוב ולמלא את המקטרת בשנית. ושוב חזר לעשנה והפעם ביתר שאת. משכילה גם הפעם הזאת, חזר על מעשהו ועישנה בשלישית. **ערפל כבד מילא את החדר, עד כי לא ניתן היה לראות איש את רעהו**.

תוך כדי מעשה העישון, הגיע הרופא המקומי הקבוע של הקהילה לבדוק את החולה. מאחר שנאשו הרופאים הגדולים ונסעו להם, נותרה האחריות מוטלת על כתפיו והוא היה מופיע מדי זמן מה לבדוק את החולה ולראות האם ניתן להקל על מצבו. משנכנס והבחין בתימרות-העשן הפורצות החוצה מבין חרכי התריס בחדר החולה, נותר כמסומר למקומו ואישוני עיניו ניצתו בזעם אין קץ.

בעודו עומד על הסף, פרץ בצעקות נוראות, אשר החרידו את כל יושבי הבית ממקומותיהם. **"רצח לעין-השמש מתבצע כאן!"** - שאג בקול ניחר-**"רוצחים שכמותכם! כלום אינכם יודעים שעשן, בעבור חולה לב וריאה, כמוהו כסם-המוות?! הרגתם את החולה! רצחתם אותו בידיים! אני אדאג שכולכם תיכנסו לבית-הסוהר"**. וסב על עקבותיו בזעף, הטיח את הדלת בעוז מאחוריו, וכשכולו קצף וחרון הסתלק כלעומת שבא.

הצעקות, וחבטת הדלת, נשמעו היטב גם בחדר החולה פנימה, אך הרבי לא נע ולא זע, והמשיך בעבודת-קודשו הטמונה בעישון המקטרת. רק משסיים לעשן את המקטרת בשלישית, קם, פתח את התריסים ואת החלונות לרווחה, והחל מניף את ידיו כדי להעביר את העשן החוצה. לאחר דקות ארוכות שוב ניתן היה לראות את תכולת החדר. ואז שב הצדיק להגיף את החלונות, התקרב אל מיטת החולה, הישיר מבטו אל מול פניו, ושאל: **"הינך מכיר אותי?"** - "הן!" - נשמע קולו של החולה, חלוש קמעה, **"אתה הוא הרבי מרימנוב!"**

הרבי פתח את דלת החדר, הזמין את בני המשפחה להיכנס פנימה, ונתן להם להיווכח בעצמם בשינוי הטובה שהתחולל במצבו של החולה. בני הבית, לא ידעו את נפשם מרוב התרגשות וגיל. **הם שוחחו עם החולה שוב ושוב, ונוכחו לראות, כי האיש חזר לאיתנו**. מיד מיהרו לשקול לידי הרבי מטבע "נוביל" - ארבעה אדומים זהב משקלה - והבטיחו, כי בעת שובו של הרבי בחזרה מלינסק, יפרעו את יתרת התחייבותם ואף יערכו סעודת-הודיה בפני כל אנשי העיר. ואכן, כשוב הרבי לאחר השבת, מלינסק לסאניק, קידמו בני העיר את פניו בתופים ובמחולות, **כשהעשיר החולה שהחלים רץ בראשם כנער צעיר לקראת המרכבה**.

ב-ביום, ערכו העשיר ובני-ביתו סעודה גדולה כאשר הבטיחו. הרבי הסב בראש בני הקהילה, אשר נתקבצו **ובאו להודות, להלל ולשבח לבורא עולם על הנסים ועל הנפלאות אשר מחולל הוא על-ידי עבדיו הצדיקים**. בתום הסעודה, פרע העשיר את שמונת אדומי הזהב הנוספים שהתחייבו בני משפחתו לתת לצדקה, והרבי נפרד ונסע לשלום לדרכו.

להלן סיפור מופלא ביותר, שיש בו כדי ללמדנו, מה כוחה של תפילה. ולהן הסיפור מפי בעל המעשה: "הכרתי יהודי זקן אחד בירושלים עיר הקודש, שהיה עולה חדש, וכל בניו כולם יושבי על מדין, ראשי ישיבות ומרביצי תורה. הדבר היה לפלא, ושונה משאר אחינו בני ישראל העולים. כידוע, שבגל העלייה הגדול עלו ארצה הרבה יהודים טובים, אולם חלקם בהשפעת גורמים חיצוניים והמצב בארץ עזבו את היהדות רחמנא ליצילן. ורק מעטים מביניהם, שמסרו נפשם והחזיקו בגחלת היהדות בכל כוחם, ואלו הנשארים לא היו תלמידי חכמים גדולים, ובוודאי, שלא גדלו בתורה, וביניהם היה ניתן למצוא מפשרי העם".

"בהזדמנות אחת כשהייתי משוחח עם האיש בעניין מסוים, שאלתי אותו במטותא, שיגלה נא את אוזני בסודו הגדול, כיצד זכה לבנים גדולי תורה, שכולם ממש יושבים ראשונה בממלכת התורה. בתחילה ניסה האיש להשתמט באמתלאות שונות, שאין זה משנה כל כך איך וכיצד, העיקר שברוך ה' עוסקים ושוקדים על התורה הקדושה, כן יעזור השם לעתיד וכו'. אבל אחר שהפצתי בו ואמרתיו לו כי תורה היא וללמוד אני צריך, פתח הזקן את פיו, וכה סיפר: 'בצעירותי הייתי לומד בחברותא עם יהודי תלמיד חכם אחד ירא ושלם, שהיינו גם שכנים באותה חצר. כך היינו חיים בחוץ לארץ, המשפחות היו מאד קרובים זה לזה, והחצר שלנו הייתה כמו משפחה אחת גדולה. אבל במיוחד התחברתי עם החברותא שלי, שהיינו מאוד קרובים יחדיו, ועסקנו בתורה הקדושה מתוך אהבת חברים של אמת'.

'יום אחד נשמעה בשורה טובה ומשמחת, בן נולד לחברי היקר, בן בכור. כמובן, השתתפנו מאד בשמחתם, זוגתי הכינה מיני תקרובת מיוחדים לכבודה של שמחה, ושמתי את פניי לעבר בית חברי, כשאני מצויד במשלוח המלבב שהכינה אשתי, כדי לאחל ברכת 'מזל טוב' ולשמוח בשמחתו, בהיותנו חברותא קרובה מאד, הייתה השמחה גדולה'.

'כאשר נקשתי על דלת ביתו, לא פתחו לי את הדלת, נקשתי שוב ושוב והמתנתי זמן רב, אולם ללא הועיל. הדבר היה לי מאוד משונה, ובפרט שכל אותה העת שאני ממתין בפתח, שומע אני התייפחויות חרישיות מתוך הבית. משהייתי אוזני לשמוע מי הבוכה, הכרתי, שזה הקול של החברותא שלי, האב הטרי, שהיה הוא יושב ובוכה ללא הפוגות. הבכיה הזו דווקא בזמן השמחה הגדולה, הייתה מוזרה בעיניי, הם היו זוג מאד מוצלח והיה שלום ואהבה ביניהם תדיר, והיה לי משונה הבכי המרובה כל כך, דווקא בעת של שמחה'.

'לאחר זמן רב שלא נפתחה הדלת והבכי רק התגבר, התחלתי לחשוש לשלומי של חברי הטוב, והחלטתי שאין ברירה, חייבים לבדוק מה קורה, אולי צריכים שם לעזרה דחופה, אולי קרה להם משהו, מי יודע? בלית ברירה פתחתי בעצמי את הדלת, והנה מה מאד נדהמתי בכניסתי למצוא את חברי, אבי הבן, בעל השמחה, יושב בשולחנו עם ספר תהלים פתוח ובוכה ללא הפוגות, ולא שת לבו כלל בכניסתי, הבנתי, שכנראה גם לא שמע כלום, כשנקשתי על הדלת'.

'ניגשתי אליו בעדינות ועוררתיו מבכיו הנסער. כשראני שמח מאד לקראתי, הוא סגר בנעימות את ספר התהלים תוך כדי שהוא מנשקו ומחזירו למקומו, הוא היה נראה במנוחה ושלווה, ולא היה נראה בפניו שום עצבות או כאב כלל, אדרבה, הוא קיבל אותי בשמחה גדולה, וכאילו לא בכה מקודם ולא כלום. הייתי המום לגמרי, ומבולבל ממראה עיני, הנה אך זה עתה היה האיש מתפלל ובוכה זמן רב ללא הרף, ובפתאום מקבלני בשמחה כה גדולה. הרגשתי שמסתתר כאן דבר גדול, ובתור חבר קרוב כל כך, לא יכולתי לעזוב העניין, ודרשתי ממנו במפגיע, שלא יעלים ממני סיבת בכיו הגדול, שהרי 'דאגה בלב איש ישיחנה'.

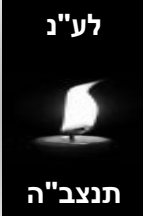
'כשנוכח חברי, שלא יוכל להתחמק ממני, כי סיפרתי לו, שעמדתי בפתח ביתו זמן רב, ושמעתי את בכיו כל העת. אמר לי: 'הבה ואגלה את אוזנך טעם בכייתי. הנה הרך הנוולד כעת, הביא לנו שמחה גדולה, כי הרבה ציפינו וייחלנו והתפללנו על זה, וכעת שנולד לנו פרח קטן והוא בראשית דרכו עלי אדמות, התפללתי לפני השם יתברך בדמעות שלישי, שיגדל זה הבן בתורה הרבה מאד, ושיהיה לגדול וענק בתורה. הבכיות היו פשוט בכיות של תפילה, תפילה מתוך שמחה!'

'וכך היה ממשיך מדי יום ביומו להעטיר על בנו הרבה תפילות תחינות ובקשות, כדי שיינצל מכל הניסיונות הקשים שבדורנו, ויעמוד בכל פיתויי היצר הרע, ויגדל ויצליח בתורה וביראת שמים! ואכן לא יצאו ימים מועטים, ונעשה זה הקטן גדול מאד, עד שהיה לאחד מגדולי אותו הדור בארצנו, והרביץ תורה לאלפי תלמידים, ושמועותיו הלכו מקצה הארץ ועד קצהו'.

'בראותי כי כן - ממשיך הזקן בסיפורו - 'חשבתי לעצמי, אם כה גדול הוא כוחה של תפילה, מדוע לא אעשה אף אנכי כמוהו... ואכן מאז, בכל פעם שנולד לי ילד, הייתי מוריד דמעות כמים, ומתחנן ומתפלל כל העת בבקשות ותחינות, שיגדלו לגדולי תורה. ועד היום ממש, שכל ילדי כבר מחתנים את ילדיהם... ממשיך אני כל העת לשפוך נפשי עליהם ועל הצלחתם, ובעיקר הצלחת תורתם שיעשו חייל ויגדלו בלימוד תורתם. זהו כל הסוד של הצלחת הילדים שלי!'. סיים הזקן המופלא את סיפורו."

הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
אורי בן מרים ז"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
חנה בת לאה ע"ה
יצחק ששון בן אסתר ז"ל
שרה בת מלכה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתיא זצ"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
אביבה בת איירין ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
דני בן אסתר ז"ל
יוסף מרדכי בן רחל ז"ל
יוסף בת אסתר ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רחזה ז"ל
אינס בת מאירה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
דהן מסעוד בן יקוט ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
חי יזי בן קלרה ז"ל
הרב חנן פורת בן שלומית זצ"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
הרב מרדכי אליהו בן מזל זצ"ל
עמרם בן חנה ז"ל
נעמי בת נתון ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
אודיה ע"ה בת יפה שתח'
יונה בן סעדה ז"ל
חיה רבקה בת מרים ע"ה
שלמה בן פרחיה ז"ל